DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa 5 sierpnia 1953 r. Nr 12 Poz. 125—132

TREŚĆ:

125.

ZARZĄDZENIE Nr 151
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 czerwca 1953 r.

w sprawie dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla robót zimowych.

(L. dz. CZ/Biur Proj./2276/53)

W celu zapewnienia terminowej dostawy dokumentacji projektowo-kosztorysowej do wykonywania robót zimowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Zjednoczenia budownictwa miejskiego ustalą w porozumieniu z inwestorami oraz właściwymi biurami projektowymi wykazy potrzebnej dokumentacji dla robót, które zostały objęte zawartymi umowami i mają być wykonane w zimie 1953/1954 r. i prześlą je w terminie do dnia 15.VII. 1953 r. — właściwym inwestorom w celu doręczenia właściwym biurom projektowym.

§ 2. Przedsiebiorstwa biur projektowych budownictwa miejskiego w terminie 20 dni od czasu wspólnego sprecyzowania zakresu potrzebnej dokumentacji projektowo-kosztorysowej w myśl § 1 ustalą i podadzą inwestorom oraz zjednoczeniom budownictwa miejskiego — daty dostarczania dokumentacji technicznej dla obiektów objętych wykazem — z zachowaniem warunków wynikających z przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10.III.1951 r. (Mon. Pol. A-35, poz. 441). Terminy te powinny uwzględniać cykle produkcyjne wykonawstwa.

§ 3. Przy ustalaniu obiektów do opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla robót zimowych należy mieć na uwadze, że dokumentacja dla tych robót może być wykonana dla obiektów posiadających zatwierdzony projekt podstawowy.

Wykonywanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla obiektów nieposiadających zatwierdzonego projektu podstawowego może mieć miejsce jedynie w przypadkach wyjątkowych na wspólne żądanie pisemne inwestora i wykonawcy.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

126.

ZARZĄDZENIE Nr 155
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 7 lipca 1953 r.

w sprawie obowiązku cechowania wyrobów z metali nieżelaznych.

(L. dz. CZZ/96/21521/53)

W związku z postanowieniem § 8 zarządzenia Nr 49 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie obowiązku cechowania wyrobów z metali niezależnych — zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu uniknięcia mieszania różnych gatunków złomu i odpadów produkcyjnych, przy obróbce mechanicznej oraz racjonalnego ich wykorzystania do dalszych celów produkcyjnych, wszystkie przedsiębiorstwa budownictwa miejskiego produkujące wyroby lub półwyroby z metali nieżelaznych mają obowiązek zaopatrzenia ich cechą materiałową przewidzianą przez polską normę klasyfikacyjną odpowiednią dla danego metalu lub stopu, ustaloną przez Polski Komitet Normalizacyjny.

§ 2. Cechowaniu zgodnie z § 1 zarządzenia podlegają:
1) metale i stopy w gąskach i blokach;
2) półwyroby lane, przekazywane do dalszego przerobu lub obróbki w innym przedsiębiorstwie bądź zakładzie;
3) gotowe wyroby, części i przedmioty, bez względu na sposób ich otrzymania (odlew lub obróbka maszynowa).

§ 3. Cechowaniu nie podlegają części i przedmioty z metali i stopów lekkich (aluminium i cynk) o ciężarze poniżej 50 g. a z pozostałych metali nieżelaznych i ich stopów o ciężarze poniżej 100g.

§ 4. Cechowania można zaniechać:
1) jeśli uniemożliwiłoby ono wykorzystanie przedmiotu lub części do przewidzianego celu;
2) jeśli cecha z całą pewnością ulegnie zatarciu przed zużyciem się przedmiotu;
3) jeśli przedmiot ulega rozbiciu podczas pracy.

§ 5. Cechowanie można przeprowadzać bądź w formie podczas odlewania bądź po dokonaniu odlewu za pomocą stalowych znaczników, elektrografu lub przez wytrawienie.

Sposób i jakość wykonania cechowania powinna zapewnić przetrwanie cechy przez cały czas pracy względnie używania przedmiotu lub jego części.

§ 6. Cecha na gotowych częściach i przedmiotach, jej miejsce i wymiar oraz sposób cechowania powinny być podane w rysunku technicznym. Rysunki techniczne sporządzone przed wydaniem zarządzenia powinny być odpowiednio uzupełnione.

§ 7. Litery i cyfry użyte do cechowania powinny mieć wysokość 5 — 15 mm, wyjątkowo przy wyrobach o wymiarach drobnych wysokość liter i cyfr może być obniżona do 2,5 mm.

§ 8. Zarządzenie nie narusza przepisów o obowiązku cechowania tych wyrobów, dla których polskie normy (PN) ustalają odmienny sposób cechowania.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 lipca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

127.

ZARZĄDZENIE Nr 157 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 czerwca 1953 r.

w sprawie trybu postępowania w przypadkach awarii w transporcie samochodowym.

(L. dz. CZT/25/886/53)

W celu właściwego stosowania części IV instrukcji Nr 63 Głównego Urzędu Statystycznego dotyczącej sprawozdawczości statystycznej z awarii w transporcie samochodowym, której postanowienia zostały wprowadzone zarządzeniem Nr 86 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 kwietnia 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 6, poz. 77) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszystkie jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli posiadające środki transportowe samochodowe, zobowiązane są do stosowania instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 157 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu postępowania w przypadkach awarii w transporcie samochodowym.

Część I — Definicja awarii.

§ 1. W rozumieniu instrukcji awariami są wszystkie nieprzewidziane zniszczenia lub uszkodzenia środków transportu samochodowego: rozbicie, uszkodzenie lub spalenie, które spowodowały straty w ludziach, majątku trwałym i obrotowym przedsiębiorstwa (bazy) lub przerwę w pracy (przestoje).

Awarie bywają następstwem: niewłaściwej eksploatacji i obsługi dozoru, konserwacji, remontu, wad konstrukcyjnych i materiałowych lub przejawów nadużywania alkoholu i chuligaństwa oraz mogą powstać z winy osób postronnych i na skutek wypadków losowych.

Ponadto awarie mogą być spowodowane aktami złej woli o charakterze szkodnictwa gospodarczego.

§ 2. Przestoje środków transportu samochodowego wywołane brakiem surowca (materiału) dla remontów, przestojami maszyn budowlanych, brakiem ludzi do prac ładunkowych itp. — nie są przestojami awaryjnymi i strat wywołanych tymi przestojami nie należy notować jako straty awaryjnej.

§ 3. W rozumieniu instrukcji nie stanowią awarii uszkodzenia nieprzekraczające każdorazowo w stratach bezpośrednich kwoty zł. 300.— (trzysta złotych). Uszkodzenia takie należy określać jako „defekty".

Część II — Procedura poawaryjna.

§ 4. W przypadku powstania awarii, kierowca pojazdu samochodowego obowiązany jest:
1) zgłosić awarię niezwłocznie swemu zwierzchnikowi,
2) zabezpieczyć pojazd w miarę możliwości, aby nie był ruszany z miejsca wypadku i ażeby wszelkie ślady awarii były możliwe do rozpoznania,
3) zanotować adresy i nazwiska ewentualnych świadków, mogących naświetlić przebieg wypadku,
4) zanotować numer funkcjonariusza M. O. i adres komisariatu.

§ 5. W możliwie najkrótszym czasie po powstaniu awarii kierownictwo jednostki ma obowiązek powołać komisję, w skład której wchodzą:
1) przedstawiciel kierownictwa jednostki,
2) majster (ewentualnie odpowiedzialny monter), warsztatu remontowego (stacji obsługi),
3) ewentualnie rzeczoznawca samochodowy.

§ 6. Komisja w zależności od oceny awarii może dokooptować przedstawiciela komórki bezpieczeństwa i higieny pracy, referatu ochrony przemysłowej i innych przedstawicieli.

§ 7. Do obowiązków komisji należy:
1) ustalenie czasu, miejsca, przebiegu oraz świadków awarii,
2) ustalenie przyczyn awarii (zwrócić uwagę na stan techniczny pojazdu samochodowego przed awarią) kiedy dokonano ostatniego przeglądu technicznego,
3) ustalenie osób ponoszących odpowiedzialność za powstanie awarii, (zwrócić uwagę czy kierowca nie wykazywał objawów spożycia alkoholu oraz czy awaria nie nastąpiła na skutek jakichkolwiek przejawów chuligaństwa),
4) ustalenie wysokości starat powstałych na skutek awarii (szacunkowo);
5) ustalenie metod likwidacji skutków awarii·
6) ustalenie wytycznych do wydania zarządzeń, celem zapobiegania podobnym awariom w przyszłości;
7) sporządzenie szkicu wypadku;
8) sporządzenie protokołu awaryjnego;
9) protokolarne przesłuchanie sprawcy (świadków), protokół przesłuchania należy dołączyć do protokołu awaryjnego.

Protokół z czynności komisji należy sporządzić według wzoru stanowiącego załącznik do instrukcji Nr 63 Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 8. Za całość dokumentacji poawaryjnej uważa się:
1) protokół poawaryjny,
2) szkic wypadku,
3) ewentualne orzeczenie rzeczoznawcy Państwowych Zakładów Motoryzacyjnych,
4) ewentualny protokół przesłuchania winnego (kierowcy), lub świadków.

§ 9. 1. Dane zawarte w protokole awaryjnym są podstawą do natychmiastowego przeprowadzenia dochodzeń celem wyciągnięcia odpowiednich konsekwencji (służbowych, cywilno i karno prawnych w stosunku do winnych powstania awarii).

2. W przypadku zaniechania przeprowadzenia dochodzeń na podstawie protokołu awaryjnego, osoby winne zaniedbania dopełnienia tego obowiązku będą pociągane do odpowiedzialności służbowej i materialnej.

3. Powoływane komisje awaryjne powinny jak najbardziej wnikliwie i analitycznie badać przyczyny zgłoszonych awarii, określając ich skutki i przyczyny jak najrzetelniej oraz powinny wyraźnie wskazywać ewentualnych sprawców awarii unikając szablonowych i ogólnikowych określeń przyczyn jak np. „wada konstrukcyjna lub materiału", „złe warunki drogowe" itp.

§ 10. Protokoły poawaryjne powinny być numerowane według następującej zasady:
numer bieżący awarii od początku roku (numer awarii w danym miesiącu) miesiąc/rok, a więc np. 11/4/VI/53.

§ 11. 1. Zgodnie z postanowieniem § 57 instrukcji Nr 63 Głównego Urzędu Statystycznego (Zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 86) sporządzanie protokołu awaryjnego następuje przez bezpośredniego użytkownika pojazdu samochodowego, któremu pojazd uległ wypadkowi, w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden przesyła się do właściwego terytorialnie Wydziału Komunikacji Drogowej Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej najpóźniej w ciągu 72 godzin, licząc od momentu zaistnienia wypadku powodującego awarię, a drugi egzemplarz pozostawia w swoich aktach jako podstawowy dokument do sporządzania sprawozdania na formularzu wg wzoru T-4-S.

2. W przypadku, gdyby bezpośredni użytkownik pojazdu samochodowego nie był jednocześnie podstawową jednostką sprawozdawczą (np. zakład przedsiębiorstwa wielozakładowego) — powinien on sporządzić protokół awaryjny w trzech jednobrzmiących egzemplarzach i trzeci egzemplarz przesłać w ciągu 72 godzin, licząc od momentu powstania awarii, do zwierzchniej podstawowej jednostki sprawozdawczej.

3. Protokół awaryjny powinien być szczegółowo wypełniony, przy czym opis awarii i okoliczności, w których miała miejsce, należy możliwie wszechstronnie naświetlić.
4. Jeżeli awaria spowodowała wypadki w ludziach, należy postąpić zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 12. 1. Defekty, o których mowa w § 3 nie wymagają komisyjnego badania. Analiza przyczyn defektów powinna być tematem wytwórczych narad i zarządzeń wewnętrznych i w tym celu zaleca się prowadzić ich ewidencję w zeszycie defektów, w którym byłaby odnotowywaną i ich analiza.

2. Ponieważ nabycie u dystrybutora niektórych części zamiennych połączone jest z koniecznością przedstawienia protokółu awaryjnego, tam gdzie zachodzą wypadki, powodujące wymianę należy bez względu na wysokość strat sporządzać protokoły awaryjne. Protokoły te nie podlegają wciągnięciu do sprawozdania T-4-S, a służą jedynie jako materiał dla uzyskania części wymiennych.

§ 13. Koszty remontów spowodowane awariami powinny być pokrywane z rezerwy awaryjnej.

Część III — Sprawozdawczość poawaryjna.

§ 14. 1. Sprawozdawczość poawaryjna powinna być sporządzana i przesyłana ściśle według części IV instrukcji G.U.S. Nr 63 — obowiązującej od dnia 1 stycznia 1953 r.

2. Sprawozdania powinny być opracowane na formularzu wg wzoru T-4-S w trybie i terminach określonych w §§ 53 i 54 powyższej instrukcji.

3. Określenie przyczyn awarii należy podawać wg nomenklatury zawartej w § 58 pkt. 2 powyższej instrukcji.

§ 15. Na podstawie nadsyłanej sprawozdawczości, zarówno podstawowe jednostki sprawozdawcze, jak również wszystkie nadrzędne — powinny opracowywać operatywne wnioski zaradcze przeciwawaryjne i przesyłać je do zainteresowanych jednostek transportu samochodowego. W przypadkach awarii poważniejszych, bądź też powtarzalnych, jednostki nadrzędne mogą żądać dodatkowych wyjaśnień i dokumentów.

§ 16. W sprawozdaniach T-4-S w rubryce drugiej „przyczyny awarii”, należy podawać przyczyny według klasyfikacji § 58 instrukcji GUS Nr 63. Do awarii nie zalicza się normalnego zużycia pojazdów samochodowych, jak również strat wynikłych z niedociągnięcia normy przebiegu, a jedynie wszelkie nieprzewidziane wypadki.

128.

ZARZĄDZENIE Nr 158

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 9 lipca 1953 r.

w sprawie trybu przydzielania mieszkań absolwentom średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

(L. dz. WG.3-4014/53)

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 3 z dnia 3 stycznia 1953 r. w sprawie zabezpieczenia przez uspołecznione zakłady pracy przydziałów mieszkań dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Biuletyn PKPG Nr 1 poz. 4), w celu zrealizowania przez zakłady pracy resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli obowiązku dostarczenia mieszkań absolwentom zarządza się, co następuje:

§ 1. Potrzeby mieszkaniowe absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych, zwanych w dalszym ciągu absolwentami, powinny być zaspakajane przez zakłady pracy z następujących źródeł:

1) z przydziału mieszkań wolnych, znajdujących się w dyspozycji zakładu pracy,
2) z przydziału mieszkań przez prezydia rad narodowych na umotywowany wniosek zakładu pracy,
3) przez tymczasowe zakwaterowanie w pomieszczeniach hotelowych zakładu pracy (hotele robotnicze, pokoje gościnne itp.).

§ 2. Zakłady pracy powinny w kierowanych do ministerstwa zapotrzebowaniach na przydziały mieszkań z nowego budownictwa podawać niezbędną ilość izb przewidzianą dla zaspokojenia potrzeb absolwentów, po potrąceniu zapasu powierzchni znajdującego się w dyspozycji zakładu wskutek opróżnienia lokali, bezprawnego ich zajmowania lub zajmowania ponad obowiązującą normę zaludnienia.

§ 3. 1. Jeżeli zakład pracy nie korzysta z przydziałów z nowego budownictwa lub przydziały te nie pokrywają potrzeb w zakresie przydziału mieszkań absolwentów — zakład pracy przesyła do prezydium właściwej rady narodowej globalne zapotrzebowanie na mieszkania na okres roczny, a następnie sukcesywnie uzupełnia to zapotrzebowanie wskazaniem konkretnych osób kierowanych nakazami pracy, dołączając odpisy dokumentów skierowania do pracy oraz dokumentów stwierdzających aktualne warunki mieszkaniowe i rodzinne skierowanego. Pożądanym jest, aby zakład pracy uzgodnił z prezydium rady narodowej globalne zapotrzebowanie roczne izb mieszkalnych, a następnie w ramach zgłoszonej listy absolwentów ustalał kolejność zaspokojenia ich potrzeb przez prezydium rady narodowej.

2. W miejscowościach, w których nie obowiązują przepisy dekretu o publicznej gospodarce lokalami, zakłady pracy powinny występować o przydział mieszkań dla absolwentów za pośrednictwem właściwej rady narodowej do wojewódzkiej komisji lokalowej zgodnie z przepisami art. 18 — 20 dekretu o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. 1950 r. Nr 36, poz. 343).

§ 4. W przypadku gdy przydzielenie mieszkania absolwentowi w terminie podjęcia przez niego pracy jest niemożliwe, zakład pracy obowiązany jest dostarczyć absolwentowi tymczasowe pomieszczenie na okres nie dłuższy niż rok, w którym to terminie obsolwent powinien uzyskać przydział mieszkania.

Termin ten powinnen być skrócony do 6-ciu miesięcy w przypadku, gdy absolwent posiada na utrzymaniu rodzinę.

§ 5. 1. W przypadku przewidzianym w § 4 obsolwent może być umieszczony w kwaterze zbiorowej z tym jednak, że na jednego mieszkańca nie może przypadać mniej niż 5 mtr. kw. pomieszczenia.

2. Kwatery zbiorowe mogą być urządzane zarówno w lokalach, pozostających w dyspozycji zakładu pracy, jak i przydzielonych na ten cel przez prezydia miejskich (gminnych) rad narodowych.

3. Przeznaczenie lokalu pozostającego w dyspozycji zakładu pracy na kwaterę zbiorową wymaga zezwolenia wojewódzkiej komisji lokalowej i władzy naczelnej zakładu pracy.

§ 6. 1. Każdy zakład pracy uzupełniający swoją załogę absolwentami kierowanymi w drodze nakazu pracy, a nie posiadający w swojej dyspozycji hotelu robotniczego lub pokojów gościnnych, powinien dążyć do uzyskania minimalnej ilości pomieszczeń na urządzenie tego rodzaju kwatery dla tymczasowego pomieszczenia absolwentów w okresie bezpośrednim po ich przystąpieniu do pracy.

2. Za korzystanie z pomieszczenia w hotelu robotniczym absolwent opłaca stawki przewidziane dla hoteli robotniczych w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Opłata za korzystanie z pokoju gościnnego powinna obejmować jedynie zwrot rzeczywistych nakładów za używanie sprzętu, pościeli, ogrzewanie, utrzymanie czystości i oświetlenie z wyłączeniem nakładów poniesionych przez zakład pracy z tytułu czynszu najmu oraz administrowania pokojami gościnnymi.

§ 7. 1. W przypadkach, gdy ze względu na małą liczbę absolwentów urządzenie kwatery zbiorowej przez zakład pracy byłoby gospodarczo nieuzasadnione, należy w drodze umowy z innymi zakładami pracy zabezpieczyć korzystanie z odpowiedniej ilości miejsc w istniejących już i czynnych kwaterach, bądź urządzić wspólne kwatery dla kilku zakładów pracy, regulując w drodze umowy udział w kosztach utrzymania kwater oraz zakres korzystania z kwater. Ewentualna różnica pomiedzy faktycznymi kosztami utrzymania wspólnej kwatery, a stawką ustaloną dla tej kwatery w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, obciąża zakład pracy zatrudniający absolwenta.

2. W przypadku umieszczenia absolwenta w kwaterze zbiorowej (hotelu robotniczym pokoju gościnnym itp.) prowadzonej przez zakład pracy inny, aniżeli zatrudniający danego absolwenta ,ewentualną różnicę pomiedzy faktycznymi kosztami utrzymania kwatery zbiorowej, a opłatami wnoszonymi przez absolwenta ponosi ten zakład pracy, przy którym prowadzi się kwaterę zbiorową.

§ 8. Odpowiedzialnymi za wykonanie zarządzenia czynię dyrektorów centralnych zarządów i przedsiębiorstw.

§ 9. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 9 lipca 1953 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 85 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie przydziału mieszkań dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Dz. Urz. M. B. i O. Nr 8, poz. 78).

Minister wz J. Żakowski

129.

ZARZĄDZENIE Nr 161

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 lipca 1953 r.

w sprawie ośrodków impregnacji drewna stosowanego w budownictwie.

(L. dz. D.VII/3/2541/53)

Nie przestrzeganie przez jednostki wykonawstwa budowlanego obowiązku impregnacji drewna wbudowywanego i usługowego, wynikające częstokroć z nieznajomości profilaktyki przeciwgrzybowej oraz braku odpowiednich, punktów impregnacji drewna przy zakładach drzewnych i na placach budów, przyczynia się do obniżenia jakości i trwałości produkcji budowlano-montażowej.

W celu uregulowania tego zagadnienia i wprowadzenia obowiązku impregnowania drewna stosowanego w budownictwie, zarządza się, co następuje:

§ 1. Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego wyda w terminie do dnia 31 lipca 1953 r. nadzorowanym biurom projektowym polecenie obowiązkowego uwzględnienia w dokumentacji technicznej, a w szczególności w części kosztorysowej, pozycji odnoszących się do robót impregnacyjnych materiałów drzewnych.

§ 2. Centralne zarządy budownictwa miejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych wydadzą w terminie do dnia 31 lipca 1953 r. polecenie natychmiastowego zorganizowania przy podległych im tartakach interwencyjnych ośrodków impregnacji tarcicy.

§ 3. Wymienione w § 2 centralne zarządy oraz Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji Budownictwa Miejskiego i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych wydadzą w terminie do dnia 31 lipca 1953 r. nadzorowanym jednostkom terenowym polecenie obowiązkowego podawania przeznaczenia tarcicy w zamówieniach kierowanych do tartaków, prowadzonych przez przedsiębiorstwa podległe resortowi Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, z zaznaczeniem konieczności dostarczenia jej w stanie impregnowanym lub nieimpregnowanym.

§ 4. Wymienione w § 3 centralne zarządy i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zorganizują w terminie do dnia 31 sierpnia 1953 r.:

1) w stolarniach,
2) w centralnych ciesielniach,
3) w zakładach produkujących baraki- hotele robotnicze,
4) w centralnych magazynach drewna,
5) na dużych placach budowy

— ośrodki do zabezpieczenia drewna środkami chemicznymi przed zagrzybieniem oraz do zabezpieczenia deskowań przeciw przyczepności betonu (Xylamit PP Extra).

§ 5. Koszta związane z organizacją i uruchomieniem ośrodków, powinny być pokryte z kredytów obrotowych, a koszta impregnacji tarcicy doliczane do jej cen jednostkowych.

§ 6. Wymienione w § 3 centralne zarządy, oraz Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR" i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zobowiązane są do przestrzegania instrukcji o zabezpieczeniu środkami chemicznymi drewna budowlanego przed zagrzybieniem — opracowanej przez Instytut Techniki Budowlanej (Wyd. PWT z r. 1952).

§ 7. Wymienione w § 6 centralne zarządy, oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych wydadzą w terminie do dnia 31 lipca 1953 r. zarządzenia nakładające obowiązek kontroli przestrzegania przepisów o impregnacji drewna budowlanego, zgodnie z wymaganiami zarządzenia.

§ 8. Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego, Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego, Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych prześlą do Departamentu Techniki w terminie do 31 sierpnia 1953 r. sprawozdania z wykonania obowiązków wypływających z §§ 1, 2 i 3, a w terminie do dnia 15 września 1953 r. (z wyjątkiem Centralnego Zarządu Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego, sprawozdania z wykonania obowiązków wynikających z § 4.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1953 r.

§ 10. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 17 maja 1950 r. w sprawie impregnacji drewna używanego w budownictwie (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 7/50, poz. 74).

Minister wz J. Żakowski

130.

ZARZĄDZENIE Nr 162

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 lipca 1953 r.

w sprawie projektowania robót kamieniarskich, w uzgodnieniu z wykonawcą.

(L. dz. CZZ/16/2175/53)

W związku ze zwiększonym zapotrzebowaniem budownictwa na dostawy kamienia budowlanego w pełnym asortymencie oraz w celu zapewnienia możliwości terminowego wykonania budowlanych robót kamieniarskich, zgodnie z dokumentacją techniczną — zarządza się co następuje:

§ 1. Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego zobowiąże biura projektowe do każdorazowego uzgodnienia ze Zjednoczeniem Robót Kamieniarskich Budownictwa Miejskiego, jako wykonawcą, możliwości zastosowania poszczególnych rodzajów i gatunków kamienia, przewidzianych do wykonania projektowanych robót kamieniarskich.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

131.

ZARZĄDZENIE Nr 163

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 lipca 1953 r.

w sprawie wprowadzenia ramowej instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 61, dotyczącej sprawozdawczości statystycznej z wykonania planu przewozów ładunków oraz ze stanu i eksploatacji własnego taboru kolejowego, rzecznego i urządzeń transportowych.

(L. dz. CZT/1/53)

§ 1. Wprowadza się w jednostkach organizacyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli obowiązek sporządzania i składania sprawozdań z wykonania planu przewozów ładunków oraz ze stanu i eksploatacji własnego taboru kolejowego, rzecznego i urządzeń transportowych ściśle według zasad i w terminach ustalonych w instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 61, zatwierdzonej przez Prezesa Rady Ministrów w dniu 10 marca 1953 r. za Nr 394/KT/53.

§ 2. Dyrektorzy centralnych zarządów i jednostek równorzędnych dopilnują wprowadzenia w życie przepisów instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 61 w nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.

§ 3. Dyrektor Centralnego Zarządu Transportu opracuje instrukcje wykonawcze do ramowej instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 61 w terminie do dnia 31 lipca 1953 r.

§ 4. Ogólny nadzór nad stosowaniem zasad instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 61 powierza się Dyrektorowi Centralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego.

§ 5. Terminy składania sprawozdań za okres ubiegły ustali Dyrektor Centralnego Zarządu Transportu.

§ 6. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

2. Równocześnie znosi się obowiązek sporządzania zestawień miesięcznych na wzorach 101, 102 i 103 wg zarządzeń Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 127 z dnia 25 czerwca 1952 r. w sprawie planowania zapotrzebowania wagonów normalno-torowych i należytego wykonania tych planów w II, III i IV kwartale 1952 r. oraz Nr 126 z dnia 25 czerwca 1952 r. w sprawie usprawnienia rozładunku wagonów kolejowych w II, III i IV kwartale 52 r. i wyeliminowania przestojów wagonów.

Minister R. Piotrowski

132.

OKÓLNIK Nr 33

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 lipca 1953 r.

w sprawie zaleceń dla centralnych zarządów wykonawstwa budowlano-montażowego powziętych w oparciu o analizę ekonomiczną działalności resortu za rok 1952.

L. dz. DI 4/3374/53)

W wykonaniu uchwały Nr 23 Kolegium Ministerstwa w sprawie opracowania zaleceń dla centralnych zarządów stwierdzonych w analizie działalności gospodarczej resortu za 1952 r., podaje się do wiadomości i stosowania:

I. **W zakresie realizacji planu rzeczowego.**

1. Stan zaawansowania obiektów na koniec 1953 r. powinien zapewnić odpowiedni front dla robót wykonywanych w r. 1954, a zwłaszcza zapewnić ciągłość produkcji i zatrudnienia w I kwartale 1954 r. oraz zagwarantować oddanie do użytku efektów gospodarczych w tym kwartale, bez uszczerbku dla realizacji planu oddawania obiektów do użytku w 1953 r.
2. Należy dążyć do zaplanowania i realizacji równomiernego oddawania do użytku efektów gospodarczych w poszczególnych kwartałach roku w oparciu o ustalone realnie cykle produkcyjne.

II. **W zakresie produkcji i organizacji.**

1. Należy dążyć do jak najszerszego upowszechnienia nowoczesnych metod wykonawstwa i zapewnic prawidłową organizacje budowy w związku z planowaniem tygodniowo-dobowym przy jak najpełniejszym stosowaniu służby dyspozytorskiej, wyznaczając zawczasu podstawowe place budów objęte tym planowaniem.
2. Należy rygorystycznie egzekwować powszechność stosowania zasad generalnego wykonawstwa na bazie postępującej specjalizacji przedsiębiorstw.
3. Należy szeroko oprzeć wykonawstwo o organizację brygad specjalizowanycn, zespołów nierozerwalnych oraz centralizować produkcję pomocniczą.
4. Należy zwalczać brakoróbstwo przez podniesienie poziomu rzemiosła i bezwzględnie przestrzegać zasady bezusterkowej produkcji.
5. Należy dążyć do organizacyjnie uzasadnionej etapowości w wykonawstwie przez zagospodarowanie placów budów i uzbrojenie terenu przed rozpoczęciem robót budowlanych.
6. Należy podnieść poziom wychowania politycznego i społecznego załóg budowlanych przez rozwinięcie aktywnej działalności politycznej kierownictwa, organizacji partyjnych i społecznych oraz roszerzyć prace kulturalno-oświatowe.
7. Należy stworzyć odpowiednie warunki socjalno-bytowe dla załóg robotniczych (hotele świetlice, stołówki, oddziały zaopatrzenia robotniczego i punkty usługowe).
8. Obowiązujące zadania wynikajace z postulatów planu rozwoju techniki i lepszych form organizacyjnych należy doprowadzić do załóg i kadr technicznych na budowach.

III. **W zakresie zatrudnienia i płac.**

1. Należy dopilnować pełnego wprowadzenia nowych norm pracy przy pełnym zachowaniu dyscypliny zleceń roboczych i produkcji.
Należy rozszerzyć szkolenie kobiet w zawodach nie wymagających nadmiernego wysiłku fizycznego w celu wypełnienia braków kadr.
2. Należy zwiększyć dyscyplinę płac doprowadzając miesięczne plany płac do każdego placu budowy.

IV. **W zakresie zaopatrzenia.**

1. Należy prowadzić bezwzględną walkę z marnotrawstwem materiałów na budowach.
2. Należy wyciągać ostre konsekwencje w stosunku do dostawców w przypadku stwierdzenia złej jakości materiałów.
3. Należy dążyć do utrzymania ustalonych przepisami normatywnych zapasów na budowach.
4. Należy zapewnić operatywny spływ materiałów zbędnych na budowach.
5. Należy wprowadzić ścisłe limitowanie i kontrolę zużycia materiałów na budowach.

V. **W zakresie produkcji pomocniczej zakładów interwencyjnych.**

1. Należy zwiększyć produkcję elementów zastępczych (bloki gruzobetonowe, żużlowe, szlakowe, płyty, pianobetony itp.).
2. Należy powiększyć produkcję niektórych artykułów instalacyjnych (nagrzewnice, bojlery, wentylatory itp.).
3. Należy zsynchronizować sprawę nadmiernej produkcji stolarki z potrzebami produkcji podstawowej.

VI. **W zakresie sprzętu.**

1. Należy do projektu organizacji budowy włączać szczegółowy projekt mechanizacji robót.
2. Należy wprowadzić zasadę limitowania sprzętu i urządzeń mechanicznych w związku z projektami mechanizacji robót.
3. Należy dążyć do wprowadzenia kompleksowej mechanizacji całych procesów produkcyjnych.
4. Należy usprawnić planowo-zapobiegawcze remonty sprzętu budowlanego, podnosząc jakość i czas wykonania produkcji remontowej.

VII. **W zakresie transportu.**

1. Należy dążyć do pełnego wykorzystania zdolności nośnej rozporządzalnych środków transportowych.
2. Należy wykorzystywać najtańsze środki transportowe i oszczędnie stosować paliwa i smary.

VIII. **W zakresie kosztów własnych.**

1. Należy nałożyć na dyrektorów i głównych inżynierów w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach obowiązek bezpośredniego interesowania się i opieki nad sprawami kosztów własnych zgodnie z ich odpowiedzialnością za ten dział gospodarki.
2. Należy wyegzekwować opracowanie na szczeblu przedsiębiorstw planów organizacyjno-technicznych środków zaradczych (usprawnień) na bazie planu technicznego i ulepszeń organizacyjnych w zakresie:
   a) polepszenia organizacji i skrócenia czasu budowy (pogłębienie metod potokowo-szybkościowych, przepisów i kart technologicznych, harmonogramów tygodniowo-dobowych, postępowych metod pracy),
   b) pełnego wykorzystania mechanizacji zwłaszcza w zakresie robót pracochłonnych,
   c) rozszerzenia i pogłębienia metod przemysłowych w budownictwie,
   d) ekonomii materiałów i szerokiego zastosowania nowych materiałów,
   e) zmniejszenia wydatków transportowych i zaopatrzeniowo-składowych,
   f) zmniejszenia kosztów ogólnych.
3. Należy doprowadzić plan środków zaradczych do każdej budowy.
4. Należy przeprowadzić kwartalną kontrolę wykonania planu kosztów własnych i ich analizę na bazie:
   a) operatywnego sprawdzania wykonania organizacyjno-technicznych usprawnień przez kierowników budów,
   b) analizy okresowej ze sprawozdawczości księgowej danych o wydatkach na obiekty, o przerobie, o wykonaniu planu zatrudnienia, zaopatrzenia oraz innych planów wycinkowych.

Analiza na szczeblu zjednoczenia powinna być sporządzona przez właściwe piony wg grup kosztów (robociznę — dział zatrudnienia, materiały — dział zaopatrzenia, sprzęt — dział głównego mechanika, transport — dział transportów, koszty ogólne — dział księgowości).

Minister R. Piotrowski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W Nr 32 z 27.VI.53 r. poz. 130 rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 23.V.53 r. w sprawie zabezpieczenia przeciwpożarowego w malarniach-lakierniach oraz w składach farb i lakierów.

W Nr 34 z 7.VII.53 r. poz. 142 dekret z 24.VI.53 r. o dostarczaniu środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa.

poz. 145 rozporządzenie Rady Ministrów z 24.VI.53 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania organów administracji państwowej przy dostarczaniu środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-61 z 27.VI.53 r. poz. 746 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 16.VI.53 r. w sprawie przekazania Ministrowi Hutnictwa uprawnień do wydawania przepisów w sprawie ujawniania upłynniania zbędnych i nadmiernych zapasów materiałów ogniotrwałych w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej oraz gospodarowania surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych.

poz. 747 zarządzenie Ministra Finansów z 20.V.53 r. o ustaleniu wzoru druków dla płatników podatku od wynagrodzeń w sprawie sprostowania obliczeń tego podatku oraz obowiązków tychże płatników.

W Nr A-62 z 4.VII.53 r. poz. 754 uchwałę Rady Ministrów Nr 446 z 13.VI.53 r. w sprawie zasad i terminów opracowania projektu budżetu Państwa na 1954 r.

poz. 756 uchwałę Rady Ministrów Nr 468 z 20.VI.53 r. w sprawie określenia kategorii pracowników kontroli państwowej upoważnionych do wydawania postanowień oraz orzeczeń o odszkodowaniu.

poz. 757 uchwałę Rady Ministrów Nr 469 z 20.VI.53 r. w sprawie ustalenia terminu zatarcia kar dyscyplinarnych orzeczonych przez Ministra Kontroli Państwowej.

poz. 758 uchwałę Prezydium Rządu Nr 426 z 13.VI.53 r. zmieniającą uchwałę z 22.III.52 r. w sprawie programu prac statystyczno-sprawozdawczych.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne.

Zarządzenie Ministra Nr 148
z 29.VI.53 r. znak DII/2/1530/53 w sprawie pomocy dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego Białystok.

Zarządzenie Ministra Nr 149
z 21.VII.53 r. znak CZT/42/1233/53 w sprawie obowiązku uzgadniania ze stacjami kolejowymi zapisów podstawowej ewidencji pracy transportu.

Zarządzenie Ministra 152
z 1.VII.53 r. znak CZ.Inż./DO/3/M/10089/53 w sprawie przeprowadzenia rejestracji kamieniarzy i robót kamieniarskich przez zjednoczenia nadzorowane przez Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Śląsk, Zachód i Południe.

Zarządzenie Ministra Nr 153
z 4.VII.53 r. znak ZZR/VZ-I-7/53 w sprawie zasad i trybu zaopatrzenia pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli w odzież specjalną na warunkach pełnej odpłatności.

Zarządzenie Ministra Nr 154
z 8.VII.53 r. znak GM/2/320/53 o zmianie zarządzenia Nr 125 w sprawie uprawnienia oraz zakresu i trybu działania Pełnomocnika Ministra Budownictwa Miast i Osiedli do spraw związanych z budową Placu Józefa Stalina i ulic wlotowych.

Zarządzenie Ministra Nr 156
z 7.VII.53 r. znak DXIII/6/5979/53 w sprawie powołania Komisji Programowej do spraw szkolenia wewnątrz zakładowego przy Ministerstwie Budownictwa Miast i Osiedli.

Zarządzenie Ministra Nr 159
z 10.VII.53 r. znak C.Z.„ZOR"/T-41/48/53 o ustanowieniu Pełnomocnika do spraw nabywania i przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

Okólnik Ministra Nr 29
z 24.VI.53 r. znak C.Z.SZ/455/4976/53 w sprawie współpracy zjednoczeń budownictwa miejskiego z wydziałami oświaty prezydiów rad narodowych w prowadzeniu szkół ogólnokształcących dla pracujących.

Okólnik Ministra Nr 30
z 19.VI.53 r. znak DVI/1/866/53 w sprawie prac przygotowawczych do projektu planu na 1954 r. dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

Okólnik Ministra Nr 32
z 9.VII.53 r. znak CZZ/21/11794/53 w sprawie realizacji wniosków przyjętych na naradzie służby zaopatrzenia w dniu 12.III.53 r.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 56
z 16.VI.53 r. znak GM/2/4491/53 w sprawie właściwego trybu korespondencji.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 57
z 16.VI.53 r. znak DIII/W20/53 w sprawie zmiany terminów rozpoczęcia kursów.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 58
z 20.VI.53 r. znak DXIII/3/5086/53 w sprawie stosowania diet dla pracowników fizycznych zatrudnionych w transporcie.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 59
z 19.VI.53 r. znak DXIII/2/6616/53 w sprawie zakresu stosowania nowych katalogów norm i stawek jednostkowych jednolitych i branżowych.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 62
z 25.VI.53 r. znak DVIII/3/2820/53 w sprawie zabezpieczenia pomp wtryskowych silników wysokoprężnych od nadmiernego zużycia.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 63
z 25.VI.53 r. znak CZT 27/53 w sprawie ankiety o stanie zaplecza technicznego transportu resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 65
z 29.VI.53 r. znak GM/3/5082/53 w sprawie wcześniejszego rozpoczynania pracy w lipcu i sierpniu 1953 r. w niektórych jednostkach Ministerstwa i instytutach naukowo-badawczych.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 66
z 1.VII.53 r. znak DXIII/3/6780/53 w sprawie sprostowania omyłek w Katalogu Norm i Stawek Jednostkowych.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 67
z 30.VI.53 r. znak DXIII/3/6781/53 w sprawie zabezpieczenia prawidłowego wykonania zadań wynikających z wprowadzenia w życie taryfikatora kwalifikacyjnego i Katalogu Norm i Stawek Jednostkowych.

Pismo Okólne Ministerstwa Nr 68
z 9.VII.53 r. znak DXIII/3/6800/53 w sprawie sporządzenia ankiety na temat wyników wprowadzenia nowego systemu płac i norm w budownictwie.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 373 — 412 — 18 część 25, dział 5, rozdział 17 wpływy z wydawnictw. —

Cena 1 zł 50 gr

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Druk. Akcydens., W-wa, Tamka 3. 4.000. Zam. 1602 z dn. 21.VII.53 r. Podpisano do druku 7.VII.53 r. Druk ukończono 10.VIII.53 r. Objętość 3/4 ark druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 4-B-18497.